

עין משפט נר מצוה

א מיי פרק מה' משה' הלכה ו'
ה ב מיי פרק ז מהלכות מעה"ק הלכה ז
ו פ"ד מהלכות עה"כ הלכה ז:
ו ג ד ה מיי פרק ד מהלכות מחוסרי כפרה הלכה ז':

תורה אור השלם

- וְלִקַּח הַכֹּהֵן מִדָּמָה הָאֵשֶׁת וְהָתָן הַכֹּהֵן עַל הַתָּנֹךְ אֹזָן הַמִּשְׁמֶרֶת הַקֹּמֶת וְעַל בֶּהֱן וְדָוָן הַקֹּמֶת וְעַל בֶּהֱן רִגְלָהּ הַקֹּמֶת: וּקְרָא יְהוָה יְדִי אֶשְׁחָט אֶת הַכֹּהֵן בַּמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר שִׁחֲטָה אֶת הַזֹּהֲרָא וְאֵת הַעֲלָה בַּמִּקְדָּשׁ וְהִקְדֵּשׁ כִּי בַּקֹּדֶשׁ הָאֵשֶׁת הָזֶה לִבְתָּן קִדֵּשׁ קִדְּשִׁים הָזֶה:

ויקרא יד, יג

מוסף רש"י

ולקח. באשם מזורע כתיב ולקח הכהן מדם האשם וכל לקיחה האמורה בדם חתף למעשה לשון קבלה הוא: ויכול אף לבזבז כן. וקד"ל אשם מזורע טעון מתן דמים לגבי מונח כחמץ אשמות, וזה דבר שהיה בכלל ויאלץ ליוון בדבר השדה והחורין כי הכמות לכלול בפרוטה כפי"ק וידמות (ו.) לכן האמר זו כי חטאת האשם הוא להטות מה חטאת טעונה דמים ואימורים אף זה טעון מתן דמים ואימורים, יטול ק"ף דם היתכן על המונח לא תקבל בכלי מ"ל כי חטאת האשם הוא לטון: מזה חטאת טעונה כפר. קבלת דמה, דכל הקרבתה נפקי לן כהיקשא דזאת המורה לעולה ולתנוה לחטאת ולאשם, ובעולה ובשלתים כתיב וישם באגנות, ואשם נמי מהיהל דמנח חטאת גמרא איהו, אלא אשם מזורע משום דלא ליוון כהיקשא דזאת המורה לעולה ולתנוה לחטאת ולאשם, ובעולה ובשלתים כתיב וישם באגנות, ואשם נמי מהיהל דמנח חטאת גמרא איהו, אלא אשם מזורע משום דלא ליוון ואין ימננה הולך להחזיר לכלול כהיקשא דמטעמא האשם (ויחא): (א.)

שייך לשני הבא

לחייב על כסף שבערלה אשם תלוי. קס"ד מדכתביהו גבי הדדי (ברכות ב:) חטאת הלב. היינו כסף שחטף ולבש נקט מלב משום דסמכיה ללמד דכתיב ויחטא כל מלב וכל נקט לא חטאת ויחטא ליה נפש כי חטאת וגו' (שם) וכע"ז סוטה (סו.) ד"ע סבר ואם נפש חיה וי"ו שבערלה על ענין ארשוק. הלכך אמא היקא ופסקיה גמריה שאלא חטאת מילתא ועל כדמיא גזירה שזה וז מתלמי: **לאשם בכסף שקלים**. גענוין כתיב כסף שקלים ויהיקא למחנות מעלוני הוא דחלף לא חילוף ענין מתחנות לטעמי גזירה שזה חטא מילתא נפקא ליה מזאת תורת האשם בר. הילכך על כדמיא היקשא לזקוקין מגזירה שזה חטא למיחוי ג"ש למחלה, דלי חלף להיך אלא היקשא למאי דחלף ליה: גמאן דאית ליה תורת. כשמעמא קמיקשא נמנחות (ב:) וחלת תורת המנחה מורה אמא לכל המנחות, היתא למאן דדריש נמי ר"ע למנחם הכי ולא איתקריא היקשא לאשם בכסף שקלים ומתבאר נפקא ויהי איתקריא היקשא לבסוף מעילתא לאשם תלוי (ברכות כה.) הדבן עזרה שטחיה בצפון. צעולה כתיב על ירך המונח כפונה בורקא (מנחות נה.)

שיטה מקובצת

ואלו נשרפין אבית הרשון. פ"ה כפר כסן משום כתיב כהניא בית השלן ופר העלם איתקש לפי כסן משום ושעירי עובדת כוכבים היקשו לפי העלם וכן פר יוה"כ אחי היקושא דכר בעלם.

וקשה דכפר בעלם גופיה לא כתיב בו. (כספא כהניא גלן) וי"ל דכפר בעלם איכא מרי היקושא דכתיב ועשה כאשר עשה וספק כאשר ערק הלקך הוי כאלו כתיב גופיה, ומיחו קשה שעיר יוה"כ מתיבא אמא, אי משום דאיתקש לפי יוה"כ פה רי יוה"כ גופיה כהיקשא אמא. לכן נראה דלפן או אלא גליי מלתא בעלמא דכל הנשרפין ויהי נשרפין צבית השלן כתיב גופיהיהו רב לריבין ללמוד דנשרפין אבית השלן וכל צבית השלן או חוץ לשלם מחנות כהנילפין כפי טעמי יום וגלוי מלתא ילפינן מדבר הלמד דהיקש (שםון חזקוני): **בועיקרא** סבר בו. וא"ת וכי התנא לא היה יודע מסקנה דכיימא, וי"ל דהיכ סברתו יהיה מעיקרא דלא תא ככל שאר קדשים משום דלאשם מזורע מקלף קבלתו ציד ושאר קדשים כל קבול דמן ככלי, ולכלך שיעור: **תור"ח** סבר בזה השאת בו ותיבה חוה ליה רבר הלמד בג"ש חוהו ובליבד בבחוקא בו. ועוד קשה למה לי לאקומו חטאת לאשם מעילתא ליה דהיקשא טען לעולה כהיקשא דזאת המורה כי ושלמים הוי ככתיב דלמחר לקמן מה עולה טעונה כל אף כל כי וספריך מאי של אילמא מורק מורק שטחי מצור כתיב ויקח משה וגו' פי' והיקשו לשלמים, ואי"כ ה"י אשם מיוסוף ליה מתיקשא דלאשם, וי"ל דקושיא עניה מתקין

המונח והמיתה דחטאת הוא באצבע, וי"ל דהתם גבי חטאת אצבע הספיקו הענין שלא להקים לקיחה למיתה (השקפות ישורן חזקוני דף):

מז:

למינתי ככולהו קדשים וקיצול דמן ככלי שרת בצפון ו ומיחו י'ש לקדקך מהא' ו בצמספתא דמנחות ו) חומר בקמיאלה מבשיטה שהקמיאלה טעונה כלי והשחיטה אינה טעונה כלי אלא ו אפי' קרומית של קנה ועל כרחיך לא קאמר דלא תצעי כלי כלל דהא אמרינן מה עולה טעונה כלי כו' אלא דלא צעי כלי שרת קאמר ומיחו י'ש לפרש דלא חיישין לכלי יפה קאמר דלא פסלה קרומית של קנה משום הקריזהו נא לפחתך דכדריך הש"ס בצוטה פרק היה מציא (דף ד:) גבי כפיפה מנזרית דדורין הוא שדך להציא בכלי נאה אצל בשחיטה לא חיישין אי נמי כפיפה מנזרית מקוערת יותר מקרומית של קנה: **אלו ואלו נשרפין אבית הרשן**. פירש בקונטרס דפר יוס הכיפורים אחי מהיקשא דכר העלם דלמחר דכפר צבית שטחי (לעיל ט.) לפי זה פר יוס הכיפורים ואם תלמוד ואה אין דבר הלמד דהיקש חוזר ומלמד דהיקש ופר העלם בגופיה לא כתיב ציה אל צית השלן ומפר כסן המשוח אחי דכתיב כפר העלם (ויקרא ד) כאשר שרק את הפר הראשון והיינו היקש כמו ושחט ו חטאתם צמקום העולה דקרי ליה היקש לקמן (דף מת.) ולפירש"י דפרק צית שטחי (לעיל מ.) דילפינן פר יוס הכיפורים ללאת דדם וטבילה מפר כסן משיח אסן כן נימא ו) דמצינו למילף נמי שריפת צית השלן אצל לפר"ת דהתם קשאי ויש לומר דאיכא מרי היקשי כפר העלם ועשה כאשר עשה לפר דרשנין מיניה פרק צית שטחי (גס זה שס) זה פר כסן משיח צין לעכב בהזאות כמשיח ו צין לאגמורי יותרת ושתי הכליות כפר העלם מצמיח הוא הדין דיגמרא

הכיפורים אחי מהיקשא דכר העלם דלמחר דכפר צבית שטחי (לעיל ט.) לפי זה פר יוס הכיפורים ואם תלמוד ואה אין דבר הלמד דהיקש חוזר ומלמד דהיקש ופר העלם בגופיה לא כתיב ציה אל צית השלן ומפר כסן המשוח אחי דכתיב כפר העלם (ויקרא ד) כאשר שרק את הפר הראשון והיינו היקש כמו ושחט ו חטאתם צמקום העולה דקרי ליה היקש לקמן (דף מת.) ולפירש"י דפרק צית שטחי (לעיל מ.) דילפינן פר יוס הכיפורים ללאת דדם וטבילה מפר כסן משיח אסן כן נימא ו) דמצינו למילף נמי שריפת צית השלן אצל לפר"ת דהתם קשאי ויש לומר דאיכא מרי היקשי כפר העלם ועשה כאשר עשה לפר דרשנין מיניה פרק צית שטחי (גס זה שס) זה פר כסן משיח צין לעכב בהזאות כמשיח ו צין לאגמורי יותרת ושתי הכליות כפר העלם מצמיח הוא הדין דיגמרא

לענין שריפה פרי העלם ממשיח ו כי הדו וכתב דכפר הפר העלם וכאשר ו) שרק (הילכך) הוה ליה כמאן דכתיב בגופיה ועוד יש לומר הא דנשרפין חוץ לג' מתנות וליף לקמן בסוף טבול יוס (דף קה:) מדכתיב מלת אל מחוץ למחנה ו) שלשית אי כתב ככולהו ואין זה אלא כגילוי מילתא בעלמא דמחוץ למחנה דכתב בכל חד וחד במחנה שלשית קאמר הילכך אחי שפיר פר יוס הכיפורים מפר העלם ואייתר לו התם ו) מחוץ למחנה דכתיב כפר יוס הכיפורים לרצנן לומר לך כיון שיאל מחוץ למחנה אחת השורפו מטמא בגדים ולרצי שמעון לג"ש ללמד מפרה ו) מה כאן שלשה מחנות אף להלן שלשה מחנות מה להלן למזרחא של ירושלים אף כאן למזרחא של ירושלים ומיחו צית השלן ודאי קשה דהיי דשלשה מחנות הוי כמאן דכתיב בגופיה צית השלן לא ו) כתיב בגופיה דלפשר חוץ לג' מחנות שלא במקום דשן ואם כן הא דצעי מקום דשן הוי דבר הלמד דהיקש ואינו חוזר ומלמד דהיקש ושמה גס זה חשוב גילוי מילתא בעלמא היא דכל הנשרפין חוץ לשלש מחנות נשרפין במקום ו) השלן (אחר) השתא אחי שפיר שעיר יוה"כ דלא איתקש לפר העלם אי נמי כוליה ילפינן צית השלן בג"ש דמחוץ למחנה מכהן משיח ואין לפרש דלתי מריצוא דחטאת חטאת דכתיב כפר ושעיר של יוס הכפורים דדרשנין לקמן בצוף המעורבות (דף פג.) ואת פר החטאות ואלו שעיר החטאות יוציא אל מחוץ למחנה ושפרו מזה מ"ל חטאת חטאת שכיול דלפן לי דמטמא בגדים ושפרין צבית השלן אלא אלו בלבד מניין לרבות פר כסן משיח ופר העלם דבר של ציבור ושעירי עובדת כוכבים מ"ל חטאת חטאת דכרי רבי יהודה דעל כרחין נשרפין אצית השלן כדי נסבה דהא עיקר על שפך השלן כפר כסן משיח כתיב אלא משום מטמא בגדים נקט דלא כתיב צהו וכן מוכיח ו) דר' מאיר פליג ו) עליה וקאמר אינו צריך הרי הוא אומר לכפר שאין תלמוד לומר לכפר לימד על כל המתכפרים כפנים ששורפן מטמא בגדים ושמה כי הכי דליף מריצוא דחטאת חטאת טומאת בגדים ככולהו מפר ושעיר של יוס הכפורים הכי נמי הוה יליף מיניהו מההוא ריציא גופיה צית השלן מפר בא) ושעיר של יוס הכפורים: **בזה נתינה בעצמו ש"ל** בהן. פי' בקונטרס מדכתיב אצבע גבי שמן ויליף דם מינייהו ו) ותימה א"כ הוי היקשא מבנין אב ולקמן (דף נה.) מיציעא לן אי דבר הלמד מבנין אב חוזר ומלמד דהיקש ו) ונראה לי לקיחה מנתינה נמי הוי בנין אב וילפינן ו) מנתינה דידיה ואלא מנתינה דשאר קרבנות ולקמן אמרינן דילפינן שפיר בנין אב מבנין אב. דר"ן: **אף** ליקיחה ו) ויקח בהו **האשם בעצמו ש"ל** בהן. תימה דגבי חטאת נמי כתיב (ויקרא ד) ולקח ונתן ולא אמר מה נתינה צעמנו של כהן אף לקיחה צעמנו של כסן ושמה הכא דריש משום דמייתר דכתיב במזורע (שס ד) עשיר ועני ואע"ג דבמזרות כהנים דריש מקמאי אצתהא סמיך ונראה לי דבחטאת כתיב ולקח מדם החטאת באצבעו ונתן אסן כן לאו צידו מקצב דבאצבע לא אפשר לקבל אלא על כרחין ככלי קאמר ואצבעו היינו דעביד חוון לשפת מורק דלמחר לעיל פרק שני (דף דה.) אצל באשם לא כתיב באצבע ומשום דלא נימא ולקח באצבעו היינו וטבל דוקא ולא מיירי בקבלה להכי אינטריך לגזירה שזה דגמרינן מויקח חצי הדם וישם באגנות כתי"ב. דר"ן: **בזה השאת מעונה** כתי' **בוי**. פירש בקונטרס דילפינן לקיחה לקיחה כתיב דהתם כהנים כתיב בחטאת ולקח הכהן מדם החטאת וכתיב צעולת סיני ויקח משה חצי הדם וישם באגנות ותימה הוה ליה דבר הלמד בגזירה שזה חוזר ומלמד דהיקשא דחטאת האשם וציעא היא לקמן (דף ג.) ולא איפשיטא למאן דלמחר בחר מלמד אוליין ומיחו כחנס פירש בקונטרס דילפינן לקיחה לקיחה דלקמן בסוף דם חטאת (דף יז:) משמע דלמתיא דהיקשא דזאת המורה מוצחי שלמי ציבור דקאמר מה עולה טעונה כלי אף כל טעון כלי ממי לא איילמא מורק מוצחי שלמי ציבור נמי כתיב ויקח משה חצי הדם וישם באגנות פירוש וכיון דהדר איתקש כוליה לשלמים דכתיב בזהי קרא וילפינן מיניה התם מה שלמים מפגלין ומתפגלין כלי נמי חילף משלמים דהתם נמי שלמים הוו צסיני ומיחו מכל מקום קשה עדיין דהוה ליה דבר הלמד דהיקש ואינו חוזר ומלמד דהיקש יש לומר דבההוא היקשא דזזאת המורה כתב נמי אשם ואיתקוש ו) כמו של שלמים וכל אשמות כללל אפילו אשם מזורע אלא דהוה אמינא דמעטיה קרא מקבלת כלי ונדרשה ו) ציד דצעמנו של כסן הלקך אמא כחטאת האשם לגלויי דלא צא הכמות להוציא מנקבלת כלי לגמרי וקשה ו) גזירה שזה דלקיחה מסניי למה לי לילף כוליהו משלמים יש לומר ו) דחטאת ילפינן משלמים לקבלת כלי מהיקשא וגזירה שזה דלקיחה לקיחה * אינטריך למיחוי כמאן דכתיב בגופיה דחטאת והדר ילפינן אשם מחטאת דהיקשא דכחטאת האשם ולא ב) גמרינן מעיקרא אשם משלמים דהיקשא דזאת המורה דילפינן לענין פיהול דאסן כן גזירה שזה דלקיחה לקיחה למה [לין] ו):

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

למינתי ככולהו קדשים וקיצול דמן ככלי שרת בצפון ו ומיחו י'ש לקדקך מהא' ו בצמספתא דמנחות ו) חומר בקמיאלה מבשיטה שהקמיאלה טעונה כלי והשחיטה אינה טעונה כלי אלא ו אפי' קרומית של קנה ועל כרחיך לא קאמר דלא תצעי כלי כלל דהא אמרינן מה עולה טעונה כלי כו'

מתנה אחת מהן מעכבת *שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון⁽⁶⁾ ואם לא נתן לא עיכב *אלו ואלו נשרפין אבית הרשן: **גב' ו**ניתני נמי וקיבול דמן בבלי שרת בצפון כיוון דאיכא אשם מצורע דקיבול דמו ביד הוא שייריה ולא א) והא קתני לה לקמן אשם נזיר ואשם מצורע שחימתן בצפון וקבול דמן בבלי שרת בצפון מעיקרא סבר קיבול דמו ביד הוא שייריה וכיון ו) דלא סגי ליה אלא בבלי הדר תנייה ⁽⁷⁾דרתניא ¹ולקח יכול בבלי ת"ל ¹ונתן מזה נתינה בעצמו של כהן יאף לקיחה בעצמו של כהן יכול אף למוזבח כן ת"ל ²כי בחטאת האשם הוא מזה חטאת טעונה כלי יאף אשם טעון כלי נמצאת אתה אומר ⁽⁸⁾האשם מצורע שני כהנים מקבלין את דמו אחד⁽⁹⁾ ביד ואחד בכלי זה שקיבלו בכלי בא לו אצל מזבח וזה שקיבלו ביד בא לו אצל מצורע:

דין אשם זה צעזכות הכהן מה חטאת טעונה כלי בקבלת דמה דילפינן לקיחה לקיחה כתיב הכהנים ⁽¹⁰⁾ כתיב בחטאת ולקח הכהן מדם החטאת (ויקרא ד) וכתיב צעולת סיני ויקח משה חצי הדם וישם באגנות (שמות כד) אף אשם זה טעון כלי אף על פי שאמרנו זו קבלה ציד: צעולה

הוא ליה כמאן דכתיב בגופיה ועוד יש לומר הא דנשרפין חוץ לג' מתנות וליף לקמן בסוף טבול יוס (דף קה:) מדכתיב מלת אל מחוץ למחנה ו) שלשית אי כתב ככולהו ואין זה אלא כגילוי מילתא בעלמא דמחוץ למחנה דכתב בכל חד וחד במחנה שלשית קאמר הילכך אחי שפיר פר יוס הכיפורים מפר העלם ואייתר לו התם ו) מחוץ למחנה דכתיב כפר יוס הכיפורים לרצנן לומר לך כיון שיאל מחוץ למחנה אחת השורפו מטמא בגדים ולרצי שמעון לג"ש ללמד מפרה ו) מה כאן שלשה מחנות אף להלן שלשה מחנות מה להלן למזרחא של ירושלים אף כאן למזרחא של ירושלים ומיחו צית השלן ודאי קשה דהיי דשלשה מחנות הוי כמאן דכתיב בגופיה צית השלן לא ו) כתיב בגופיה דלפשר חוץ לג' מחנות שלא במקום דשן ואם כן הא דצעי מקום דשן הוי דבר הלמד דהיקש ואינו חוזר ומלמד דהיקש ושמה גס זה חשוב גילוי מילתא בעלמא היא דכל הנשרפין חוץ לשלש מחנות נשרפין במקום ו) השלן (אחר) השתא אחי שפיר שעיר יוה"כ דלא איתקש לפר העלם אי נמי כוליה ילפינן צית השלן בג"ש דמחוץ למחנה מכהן משיח ואין לפרש דלתי מריצוא דחטאת חטאת דכתיב כפר ושעיר של יוס הכפורים דדרשנין לקמן בצוף המעורבות (דף פג.) ואת פר החטאות ואלו שעיר החטאות יוציא אל מחוץ למחנה ושפרו מזה מ"ל חטאת חטאת שכיול דלפן לי דמטמא בגדים ושפרין צבית השלן אלא אלו בלבד מניין לרבות פר כהן משיח ופר העלם דבר של ציבור ושעירי עובדת כוכבים מ"ל חטאת חטאת דכרי רבי יהודה דעל כרחין נשרפין אצית השלן כדי נסבה דהא עיקר על שפך השלן כפר כסן משיח כתיב אלא משום מטמא בגדים נקט דלא כתיב צהו וכן מוכיח ו) דר' מאיר פליג ו) עליה וקאמר אינו צריך הרי הוא אומר לכפר שאין תלמוד לומר לכפר לימד על כל המתכפרים כפנים ששורפן מטמא בגדים ושמה כי הכי דליף מריצוא דחטאת חטאת טומאת בגדים ככולהו מפר ושעיר של יוס הכפורים הכי נמי הוה יליף מיניהו מההוא ריציא גופיה צית השלן מפר בא) ושעיר של יוס הכפורים: **בזה נתינה בעצמו ש"ל** בהן. פי' בקונטרס מדכתיב אצבע גבי שמן ויליף דם מינייהו ו) ותימה א"כ הוי היקשא מבנין אב ולקמן (דף נה.) מיציעא לן אי דבר הלמד מבנין אב חוזר ומלמד דהיקש ו) ונראה לי לקיחה מנתינה נמי הוי בנין אב וילפינן ו) מנתינה דידיה ואלא מנתינה דשאר קרבנות ולקמן אמרינן דילפינן שפיר בנין אב מבנין אב. דר"ן: **אף** ליקיחה ו) ויקח בהו **האשם בעצמו ש"ל** בהן. תימה דגבי חטאת נמי כתיב (ויקרא ד) ולקח ונתן ולא אמר מה נתינה צעמנו של כהן אף לקיחה צעמנו של כסן ושמה הכא דריש משום דמייתר דכתיב במזורע (שס ד) עשיר ועני ואע"ג דבמזרות כהנים דריש מקמאי אצתהא סמיך ונראה לי דבחטאת כתיב ולקח מדם החטאת באצבעו ונתן אסן כן לאו צידו מקצב דבאצבע לא אפשר לקבל אלא על כרחין ככלי קאמר ואצבעו היינו דעביד חוון לשפת מורק דלמחר לעיל פרק שני (דף דה.) אצל באשם לא כתיב באצבע ומשום דלא נימא ולקח באצבעו היינו וטבל דוקא ולא מיירי בקבלה להכי אינטריך לגזירה שזה דגמרינן מויקח חצי הדם וישם באגנות כתי"ב. דר"ן: **בזה השאת מעונה** כתי' **בוי**. פירש בקונטרס דילפינן לקיחה לקיחה כתיב דהתם כהנים כתיב בחטאת ולקח הכהן מדם החטאת וכתיב צעולת סיני ויקח משה חצי הדם וישם באגנות ותימה הוה ליה דבר הלמד בגזירה שזה חוזר ומלמד דהיקשא דחטאת האשם וציעא היא לקמן (דף ג.) ולא איפשיטא למאן דלמחר בחר מלמד אוליין ומיחו כחנס פירש בקונטרס דילפינן לקיחה לקיחה דלקמן בסוף דם חטאת (דף יז:) משמע דלמתיא דהיקשא דזאת המורה מוצחי שלמי ציבור דקאמר מה עולה טעונה כלי אף כל טעון כלי ממי לא איילמא מורק מוצחי שלמי ציבור נמי כתיב ויקח משה חצי הדם וישם באגנות פירוש וכיון דהדר איתקש כוליה לשלמים דכתיב בזהי קרא וילפינן מיניה התם מה שלמים מפגלין ומתפגלין כלי נמי חילף משלמים דהתם נמי שלמים הוו צסיני ומיחו מכל מקום קשה עדיין דהוה ליה דבר הלמד דהיקש ואינו חוזר ומלמד דהיקש יש לומר דבההוא היקשא דזזאת המורה כתב נמי אשם ואיתקוש ו) כמו של שלמים וכל אשמות כללל אפילו אשם מזורע אלא דהוה אמינא דמעטיה קרא מקבלת כלי ונדרשה ו) ציד דצעמנו של כסן הלקך אמא כחטאת האשם לגלויי דלא צא הכמות להוציא מנקבלת כלי לגמרי וקשה ו) גזירה שזה דלקיחה מסניי למה לי לילף כוליהו משלמים יש לומר ו) דחטאת ילפינן משלמים לקבלת כלי מהיקשא וגזירה שזה דלקיחה לקיחה * אינטריך למיחוי כמאן דכתיב בגופיה דחטאת והדר ילפינן אשם מחטאת דהיקשא דכחטאת האשם ולא ב) גמרינן מעיקרא אשם משלמים דהיקשא דזאת המורה דילפינן לענין פיהול דאסן כן גזירה שזה דלקיחה לקיחה למה [לין] ו):

מסנה אחס מהן מעכבת. כדלמארן כפי' צית שטחי (לעיל לט.) מועשה כאשר עשה: **אלו ואלו**. של יוס הכפורים ושאר הנשרפין: **נשרפין אצית השלן**. למקום ו) שמוציאין שם את הדשן של מונח החילון דכתיב ציה והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה (ויקרא ו) וצפרים הנשרפים כתיב אל שפך השלן (שס ד) ושל יוס הכפורים הקישו לפר העלם כדלמרינן דכפר צ"ש (לעיל לט.) לפר זה פר יוס הכפורים: **גב' ו**ניתני נמי דרישא. גבי סמס של ו) קדשי קדשים וקבול דמן כי הכי דמתא שחיטתן: **אשם מזורע קיצול דמו ציד**. כדיליף לקמן שמקבל דמו לתוך כפו: שיערי. משום דלא פסיקא ליה למיתנייה כהדי כללי דשאר קדשים שכל קבול דמן ככלי: **וכיון דלא סגי ליה**. נמי בלא קבלת כלי כדיליף לקמן שני כהנים מקבלין את דמו אחד ציד וואחד ככלי דבר מנייה דהוציא ולא כללו: **ולקח**. דשאר מזורע כתיב ולקח הכהן מדם האשם ונתן על תנוך וגו' (ויקרא יד) מה אף **למונח**. דס אשם מזורע הנזרק למונח דמרצינן ליה לקמן [מט]. ציון מתן דמים ואימורין למונח ואע"ג דלאו בגופיה כתיבא: **כי כחטאת האשם הוא ו**. באשם מזורע כתיב דצין חטאת

דין אשם זה צעזכות הכהן מה חטאת טעונה כלי בקבלת דמה דילפינן לקיחה לקיחה כתיב הכהנים ⁽¹⁰⁾ כתיב בחטאת ולקח הכהן מדם החטאת (ויקרא ד) וכתיב צעולת סיני ויקח משה חצי הדם וישם באגנות (שמות כד) אף אשם זה טעון כלי אף על פי שאמרנו זו קבלה ציד: צעולה הוא ליה כמאן דכתיב בגופיה ועוד יש לומר הא דנשרפין חוץ לג' מתנות וליף לקמן בסוף טבול יוס (דף קה:) מדכתיב מלת אל מחוץ למחנה ו) שלשית אי כתב ככולהו ואין זה אלא כגילוי מילתא בעלמא דמחוץ למחנה דכתב בכל חד וחד במחנה שלשית קאמר הילכך אחי שפיר פר יוס הכיפורים מפר העלם ואייתר לו התם ו) מחוץ למחנה דכתיב כפר יוס הכיפורים לרצנן לומר לך כיון שיאל מחוץ למחנה אחת השורפו מטמא בגדים ולרצי שמעון לג"ש ללמד מפרה ו) מה כאן שלשה מחנות אף להלן שלשה מחנות מה להלן למזרחא של ירושלים אף כאן למזרחא של ירושלים ומיחו צית השלן ודאי קשה דהיי דשלשה מחנות הוי כמאן דכתיב בגופיה צית השלן לא ו) כתיב בגופיה דלפשר חוץ לג' מחנות שלא במקום דשן ואם כן הא דצעי מקום דשן הוי דבר הלמד דהיקש ואינו חוזר ומלמד דהיקש ושמה גס זה חשוב גילוי מילתא בעלמא היא דכל הנשרפין חוץ לשלש מחנות נשרפין במקום ו) השלן (אחר) השתא אחי שפיר שעיר יוה"כ דלא איתקש לפר העלם אי נמי כוליה ילפינן צית השלן בג"ש דמחוץ למחנה מכהן משיח ואין לפרש דלתי מריצוא דחטאת חטאת דכתיב כפר ושעיר של יוס הכפורים דדרשנין לקמן בצוף המעורבות (דף פג.) ואת פר החטאות ואלו שעיר החטאות יוציא אל מחוץ למחנה ושפרו מזה מ"ל חטאת חטאת שכיול דלפן לי דמטמא בגדים ושפרין צבית השלן אלא אלו בלבד מניין לרבות פר כהן משיח ופר העלם דבר של ציבור ושעירי עובדת כוכבים מ"ל חטאת חטאת דכרי רבי יהודה דעל כרחין נשרפין אצית השלן כדי נסבה דהא עיקר על שפך השלן כפר כסן משיח כתיב אלא משום מטמא בגדים נקט דלא כתיב צהו וכן מוכיח ו) דר' מאיר פליג ו) עליה וקאמר אינו צריך הרי הוא אומר לכפר שאין תלמוד לומר לכפר לימד על כל המתכפרים כפנים ששורפן מטמא בגדים ושמה כי הכי דליף מריצוא דחטאת חטאת טומאת בגדים ככולהו מפר ושעיר של יוס הכפורים הכי נמי הוה יליף מיניהו מההוא ריציא גופיה צית השלן מפר בא) ושעיר של יוס הכפורים: **בזה נתינה בעצמו ש"ל** בהן. פי' בקונטרס מדכתיב אצבע גבי שמן ויליף דם מינייהו ו) ותימה א"כ הוי היקשא מבנין אב ולקמן (דף נה.) מיציעא לן אי דבר הלמד מבנין אב חוזר ומלמד דהיקש ו) ונראה לי לקיחה מנתינה נמי הוי בנין אב וילפינן ו) מנתינה דידיה ואלא מנתינה דשאר קרבנות ולקמן אמרינן דילפינן שפיר בנין אב מבנין אב. דר"ן: **אף** ליקיחה ו) ויקח בהו **האשם בעצמו ש"ל** בהן. תימה דגבי חטאת נמי כתיב (ויקרא ד) ולקח ונתן ולא אמר מה נתינה צעמנו של כהן אף לקיחה צעמנו של כסן ושמה הכא דריש משום דמייתר דכתיב במזורע (שס ד) עשיר ועני ואע"ג דבמזרות כהנים דריש מקמאי אצתהא סמיך ונראה לי דבחטאת כתיב ולקח מדם החטאת באצבעו ונתן אסן כן לאו צידו מקצב דבאצבע לא אפשר לקבל אלא על כרחין ככלי קאמר ואצבעו היינו דעביד חוון לשפת מורק דלמחר לעיל פרק שני (דף דה.) אצל באשם לא כתיב באצבע ומשום דלא נימא ולקח באצבעו היינו וטבל דוקא ולא מיירי בקבלה להכי אינטריך לגזירה שזה דגמרינן מויקח חצי הדם וישם באגנות כתי"ב. דר"ן: **בזה השאת מעונה** כתי' **בוי**. פירש בקונטרס דילפינן לקיחה לקיחה כתיב דהתם כהנים כתיב בחטאת ולקח הכהן מדם החטאת וכתיב צעולת סיני ויקח משה חצי הדם וישם באגנות ותימה הוה ליה דבר הלמד בגזירה שזה חוזר ומלמד דהיקשא דחטאת האשם וציעא היא לקמן (דף ג.) ולא איפשיטא למאן דלמחר בחר מלמד אוליין ומיחו כחנס פירש בקונטרס דילפינן לקיחה לקיחה דלקמן בסוף דם חטאת (דף יז:) משמע דלמתיא דהיקשא דזאת המורה מוצחי שלמי ציבור דקאמר מה עולה טעונה כלי אף כל טעון כלי ממי לא איילמא מורק מוצחי שלמי ציבור נמי כתיב ויקח משה חצי הדם וישם באגנות פירוש וכיון דהדר איתקש כוליה לשלמים דכתיב בזהי קרא וילפינן מיניה התם מה שלמים מפגלין ומתפגלין כלי נמי חילף משלמים דהתם נמי שלמים הוו צסיני ומיחו מכל מקום קשה עדיין דהוה ליה דבר הלמד דהיקש ואינו חוזר ומלמד דהיקש יש לומר דבההוא היקשא דזזאת המורה כתב נמי אשם ואיתקוש ו) כמו של שלמים וכל אשמות כללל אפילו אשם מזורע אלא דהוה אמינא דמעטיה קרא מקבלת כלי ונדרשה ו) ציד דצעמנו של כסן הלקך אמא כחטאת האשם לגלויי דלא צא הכמות להוציא מנקבלת כלי לגמרי וקשה ו) גזירה שזה דלקיחה מסניי למה לי לילף כוליהו משלמים יש לומר ו) דחטאת ילפינן משלמים לקבלת כלי מהיקשא וגזירה שזה דלקיחה לקיחה * אינטריך למיחוי כמאן דכתיב בגופיה דחטאת והדר ילפינן אשם מחטאת דהיקשא דכחטאת האשם ולא ב) גמרינן מעיקרא אשם משלמים דהיקשא דזאת המורה דילפינן לענין פיהול דאסן כן גזירה שזה דלקיחה לקיחה למה [לין] ו):

הוא ליה כמאן דכתיב בגופיה ועוד יש לומר הא דנשרפין חוץ לג' מתנות וליף לקמן בסוף טבול יוס (דף קה:) מדכתיב מלת אל מחוץ למחנה ו) שלשית אי כתב ככולהו ואין זה אלא כגילוי מילתא בעלמא דמחוץ למחנה דכתב בכל חד וחד במחנה שלשית קאמר הילכך אחי שפיר פר יוס הכיפורים מפר העלם ואייתר לו התם ו) מחוץ למחנה דכתיב כפר יוס הכיפורים לרצנן לומר לך כיון שיאל מחוץ למחנה אחת השורפו מטמא בגדים ולרצי שמעון לג"ש ללמד מפרה ו) מה כאן שלשה מחנות אף להלן שלשה מחנות מה להלן למזרחא של ירושלים אף כאן למזרחא של ירושלים ומיחו צית השלן ודאי קשה דהיי דשלשה מחנות הוי כמאן דכתיב בגופיה צית השלן לא ו) כתיב בגופיה דלפשר חוץ לג' מחנות שלא במקום דשן ואם כן הא דצעי מקום דשן הוי דבר הלמד דהיקש ואינו חוזר ומלמד דהיקש ושמה גס זה חשוב גילוי מילתא בעלמא היא דכל הנשרפין חוץ לשלש מחנות נשרפין במקום ו) השלן (אחר) השתא אחי שפיר שעיר יוה"כ דלא איתקש לפר העלם אי נמי כוליה ילפינן צית השלן בג"ש דמחוץ למחנה מכהן משיח ואין לפרש דלתי מריצוא דחטאת חטאת דכתיב כפר ושעיר של יוס הכפורים דדרשנין לקמן בצוף המעורבות (דף פג.) ואת פר החטאות ואלו שעיר החטאות יוציא אל מחוץ למחנה ושפרו מזה מ"ל חטאת חטאת שכיול דלפן לי דמטמא בגדים ושפרין צבית השלן אלא אלו בלבד מניין לרבות פר כהן משיח ופר העלם דבר של ציבור ושעירי עובדת כוכבים מ"ל חטאת חטאת דכרי רבי יהודה דעל כרחין נשרפין אצית השלן כדי נסבה דהא עיקר על שפך השלן כפר כסן משיח כתיב אלא משום מטמא בגדים נקט דלא כתיב צהו וכן מוכיח ו) דר' מאיר פליג ו) עליה וקאמר אינו צריך הרי הוא אומר לכפר שאין תלמוד לומר לכפר לימד על כל המתכפרים כפנים ששורפן מטמא בגדים ושמה כי הכי דליף מריצוא דחטאת חטאת טומאת בגדים ככולהו מפר ושעיר של יוס הכפורים הכי נמי הוה יליף מיניהו מההוא ריציא גופיה צית השלן מפר בא) ושעיר של יוס הכפורים: **בזה נתינה בעצמו ש"ל** בהן. פי' בקונטרס מדכתיב אצבע גבי שמן ויליף דם מינייהו ו) ותימה א"כ הוי היקשא מבנין אב ולקמן (

מסורת הש"ס

(א) מעשר שני פ"ג מ"י פסחים
תל. ז"מ נג: סנהדרין ק"ג,
(ב) תמורה טז: א' יבמות
מ' מכלות מ"ט פ"א
ת"כ ברייתא דר"י פ"ט ד'
צו פרש' ו ה"ה, ירוש' פאה
פ"ה ה"ה, סוטה פ"ט ה"ה,
ע"ין פסחים פ"ה ב' (נ"ש)
בבבין (ירושלים) ז' תמורה
ט, (ה) ויקרא ז א, (ו) ראה
קו. ירוש' מע"ש פ"ג ה"ו,
(ז) פ"ב הי"ט, (ח) ע' רש"ק
ול"ק:

גליון הש"ס

תוֹם' ד"ה לפי וכו' לא קרוי דבר
חדש. עי' לקמן נו ע"א רש"י
ד"ה ה"ג וכשנאמרו:

שינויי נוסחאות

[illegible]

שיטה מקובצת

שייך לענ' קודם נקבה היל, וי"ל
לחם איז עין לעיכזא דנקבות
דמזאת תורת נפקא, תניהו עין
לזכרים: אלא אותו למה לי. עין
השמיטות בסוף המסכת: לרבות

והרי מעשר דהוא נגזר
מעשר אינו נפרד
מעשר שנטמא יפדר
(נטמא אין לא נטמא
קדושתיה למיתפס
דאילו קדשים לא ר
ואילו ביה חילל ת
אתיא וקדשים מכח
דהוא אינו יטעון סמי
ושוק ואילו מותר ידי
ותנופת חזה ושוק פ
שלמים הוא ואיבעית
במקומה תהא אש
דכתיב יבמקום אש
ישחמו את האשם אש
לן ואת דמו יזרוק
מקבל עצמו מנא לן
למצוה לעכב מנא
למצוה לעכב מנא

וְלֹא מוֹתֵר פֶּסַח מִיִּקְרִי לְמַחֲשָׁה
טַפִּל: וְאִיעֵשִׂים אִימָא. עֵיבּוּצָא דְעוֹלָה
מִמַּהֲבָא: דְּהִסֵּב זִמְקוּס כ'ו' ^{יב} הַעוֹלָה.
חֲחוּר וְשֵׁנָה לִימַד מִקּוּס שִׁקְבַעְתּוּ לְעוֹלָה
לְעוֹלָם הוּא מִקּוּמָה: יִשְׁחָטוּ אֵם הָאֵשֶׁס
וְהוּא דְמוֹ. זִמְקוּס שִׁחִימָתוּ הָאֵם קִלְתָּ
דְּמוֹ: דְּמוֹ אִימָא דְמוֹ. דְּמַמְלִי לְמַחֲבָתָא
יִשְׁחָטוּ אֵם הָאֵשֶׁס וְדִמוֹ מִזְרוֹק וְכַמֵּי
וְהוּא דְמוֹ אֵם לְרִבּוּת אֵם הַמְקַבֵּל:
וְשִׁחַט אֵם הַכֶּבֶשׂ וְגו'. זִאֵשֶׁס מִזְרוֹעַ
כְּתִיב. שֵׁנָה הַכְּמוּב עֲלִיוֹ לַעֲכָב:
לְהַלְכֵךְ לְעִנְיֵן שִׁחִימָתָא כָּפוֹן נִמְי זְעִי
לְהַחֲזִירוֹ דְּלִי לֹא הִדֵּר כְּתִיבָה צְנוּיָה
כִּי הִכִּי דְּהִדְרִיָּה לְמַתָּן דְּמוֹ הוּא
אֲחִימָנָא לֹא נִבְעֵי לָפוֹן: אִי אֵהֵא יִכּוֹל
לְהַחֲזִירוֹ וְלֵיכָא שִׁיחָא עוֹד כְּשֶׁאֵר
הַלְלָא: שִׁיחָא אֵשֶׁס מִזְרוֹעַ. מַכְלָלָא זֵאת
מִתּוֹרַת הָאֵשֶׁס דְּהוּא ^{יג} כְּמַד צְכוּלָה וְהָא
דְּמוֹ מִזְרוֹק עַל הַמִּזְבֵּחַ ^{יד} אִף כֵּאֵן

ולא תאמר כלל מנייה ומדכתביה הכא והכא לעיכובא הוא: שחיתת נמי להחזירו הוא דשנה עליה. לכתוב. שחיתת

פירות ויאלכו בירושלים ופי' בקונטרס וחכמים אומרים לא הזקיקו
צו משמע מתוך פירוש דר"מ מחמיר דלא שרי נחשת על הפירות
ושזו היא קולא כשחזר ופודה את הפירות ומשמע דאפילו איסורי
ומנשה ואלמה היא במסקת מעשרות ^[א] ופ"ג מ"י) ושם ארצתי צפ
הוא. וז"ל הרי אחד עשר ^[ב] שטפל חמור מן העיקר כלמארעין צפ
שטפל חמור מן העיקר וי"ל דמשני הכא מותר הפסח שלמים ^[ג]
(דף ס"א.) מדמאריך ^[ד] קרא דמותר הפסח נמי צ"י קרא כדדרשין
מחמת פסח לכל מוצת שלמים שיטענו סמיכה ונקדים ותנופת חזה
וושחט את החבש. למקבל לא ידעין עירוב ^[ה] : לפ' שיצא אשם
ושאר טעלות אין טעוין לא חשיב דבר חדש וכן אוז וידעוין שי
גמריין סקילה מאוז וידעוין בשאר מכשפים פרק קמא דיבמות
בבאבז וידעוין דבר החדש היכי גמר מינייהו סקילה למ"ד כללו ל
דבצר חדש אלא כשקומר כללו כי הכא דשאר אשמות כל הדם למו
דיבמות (דף ס"א.) שנאמר כל העריות וזו הותרה וזה דבר החדש
ומכללו ^[ו] אלא תוספת הוא על הקרן וי"ל למאן דלמר כללו גמר
ממלשת אלא וי"ל דלא גמר מיניה אלא מדי ללא חדש ^[ז] כגון ש
היה עוד כאן דבר חדש ועוד דאם כן היה יוצא לידון דבצר
נכתוב בה"א ^[ח] תימה ושאר אשמות היכי ילכ

[illegible]

איזהו מקומן פרק חמישי זבחים

אפי' צירושלים אם נטמא כדילפינן ואין שאת אלא אכילה שנאמר וישא דר' יהודה אלמא איכא טפל חמור לים. ולא חומרא הוא: קדשים לא

והרי מעשר דהוא נפדה ואילו לקוח בכסף
מעשר אינו נפדה דתנן ⁶הלקוח בכסף
מעשר שנמא יפדה ר' יהודה אומר יקבר
(נמא אין לא נמא לא) התם לא אלימא
קדושתיה למיתפס פדיוניה והרי תמורה
דאילו ⁷קדשים לא חיילי על בעל מום קבוע
ואילו ⁸בארי חיילא תמורה מכח קדשים ⁹קא
אתיא וקדשים מכח חולין קאתי הרי פסח
דהוא אינו ¹⁰טעון סמיכה ונסכים ותנופת חזה
ושוק ואילו מותר ידידה טעון סמיכה ונסכים
ותנופת חזה ושוק פסח בשאר ימות השנה
שלמים הוא ואיבעית אימא אמר קרא העולה ¹¹
במקומה תהא אישם ¹²ימגלן דבעי צפון
דכתיב ¹³במקום אשר ישחטו את העולה
ישחטו את האשם אשכחן שחיטה קבלה מנא
לן ¹⁴ואת דמו יזרוק ¹⁵קבול דמו נמי בצפון
מקבל עצמו מנא לן דמו ואת דמו אשכחן
למצוה לעכב מנא לן קרא אחרינא כתיב
¹⁶ושחט את הכבש ¹⁷והאי להכי הוא דאתא
האי מיבעי ליה לכדתניא ¹⁸דבר שהיה בכלל
ויצא לידון בדבר החדש אי אתה רשאי
להחזירו לכללו עד שיחזירונו הכתוב לכללו
בפירוש כיצד ¹⁹ושחט את הכבש במקום
אשר ישחט את החטאת ואת העולה במקום
הקדש כי כחטאת האשם הוא וגו' שאין
ת"ל כחטאת האשם מה ת"ל כחטאת האשם
למי ²⁰אשם מניינו לידון בדבר הקדוש

בְּבוֹהָן יָד וּבוֹהָן רֶגֶל ואוֹן יַמִּינִית יֻכַּל לֵאמֹר
מֵעוֹן מִתָּן דְּמִים ואִימורֵין לִגְבִי מִזְבַּח תַּלְמוֹד
לוֹמַר כַּחֲסֵאת הָאֱשֶׁם הוּא¹ מֵה חֲסֵאת טַעוֹנָה
מִתָּן דְּמִים ואִימורֵין לִגְבִי מִזְבַּח אִף אֲשֶׁם
מִצּוּרַע טַעוֹן מִתָּן דְּמִים ואִימורֵין לִגְבִי
מִזְבַּח אִם כֵּן נִכְתּוּב בַּהֲאִי וְלֹא נִכְתּוּב
בַּהֲאִי הַנִּיחָא אִי סְבִירָא לָן² יֵצֵא לִידוֹן
בְּדַבְר הַחֲדָשׁ אִיהוּ הוּא דְלֹא גִמַר מִכְלָלוֹ

לְאוֹכֵל צִירוּשִׁים לֹא יִפְדֶּה
צִירוּשִׁים וְלִגְרִיסַת הַסְפֵּרִים
דְּפֶרֶק הַזֶּה (צ"מ דף ע"ה):

לְכַפּוֹ שְׂחִיטָה
זֹאת תּוֹרַת הָאֱשֶׁם
וְהִכָּה לְעִיכוּצָא הוּא:

וְקוֹטֶרֶס וְחֻכְמִים אֲזִמְרִים לֹא הִזְקִיקוּהוּ לַחֲזוֹר לַחֲלָלָם כִּמוֹ ת"ק אֲלֵךְ
 מִחֲמִיר דְּלֹא שָׂרִי נִשְׁתַּת עַל הַפִּירוֹת אֲלֵךְ יַחֲזוֹר וַיִּפְדֶּה אֶת הַפִּי-
 אֶת הַפִּירוֹת וּמִשְׁמַע דְּלִפְנֵי אִסּוּרָא אֵיכָא לְמַאי דְּגִרְסִי לֹא נִטְטַע
 עֲשֻׁרוֹת [ב] (פ"ג מ"ח) וְסֵם הָאֲרַכְתִּי בִּפְרָק הַזֶּה (ב"מ דף נה: ד"ה: וְהַחֲזוֹר
 שֶׁטַּפֵּל חֲמוֹר מִן הַעֵיקָר כְּדִלְמִירֵין ב'פ' מִי מְדוּת (מנחות 65:) אֲזִמְרִי
 מִשְׁמֵי הֵכָּא מוֹתֵר הַפֶּסַח שְׁלֵמִים הוּא הוּא אֶחָד עֶשְׂרִי שְׁלֵמִים הוּא הוּא
 וְיִתֵּר הַפֶּסַח נִמִּי צִי קָרָא כְּדִדְרָשֵׁינן פֶּרֶק קָמָא (לעיל ט.) אִם כִּצֵּי
 שִׁיעֻנו סְמִיכָה וְנִקְסִים וְתוֹנוֹת חוּה וְשׁוֹק וְהָא דְקָרִי לִיה [ב] טַפֵּל
 יִדְעִין עֵיכּוּבָא [ג] : ל'פ' שִׁיבָא אִשָּׁם מִצּוֹרֵעַ אִידוֹן דְּבִרְבֵּר הַחֲדָשׁ
 מִצִּיב דְּבֵר חֲדָשׁ וְכֵן אֲזִי וַיְדַעְוִי שִׁשׁ כֶּרֶת מֵה שְׁאִין כֵּן צִשָּׁר מ
 צִשָּׁר מִכֶּשֶׁפִּים פֶּרֶק קָמָא יִדְבִּימוֹת (דף 77.) וּפְרָק אִרְבַּע מֵימוֹת
 י גַּמֵּר מֵינִיּוּהוּ סְקִילָה לִמ"ד כֻּלּוֹ לֹא גַמֵּר מֵינִיָּה חוה [ב] הַקֶּשֶׁה
 כִּי הֵכָּא דְשָׁאֵר אֲשֵׁמוֹת כֹּל הַדֵּס לְמוֹצָא וְאִשָּׁם מְזוֹרַע [ב] הַדֵּס מִמֶּכָּה
 הָעֲרִיּוֹת וְחו הוֹתֵרָה וְחוֹר דְּבֵר הַחֲדָשׁ עֲסוּתֵר כֻּלּוֹ אֲזֵל מֵה שְׁחָה
 הַקֶּשֶׁה וְאִי"ל לְמַלָּן דְּלֹאֵר כֻּלּוֹ גַּמֵּר מֵינִיָּה יִהְיֶה כֹּל אֲשֵׁמוֹת טַעוֹת
 יִהְיֶה אֲזֵל מֵינִיָּה דְּלֹא חֲדָשׁ צו כְּגוֹן שְׁחִיטָה אֲפֹן אֲזֵל אֲשֵׁמוֹת טַעוֹת
 עוֹזֵד דֹּאֵס כֵּן הִיָּה יוֹאֵל לִידוֹן צִדְבֵּר הַחֲדָשׁ כִּיּוֹאֵל צו לְלַמֵּד
 אִי"ל [ב] תִּימָה וְשָׁאֵר אֲשֵׁמוֹת הִיָּבִי יִלְפִי מֵאִשָּׁם מְזוֹרַע מֵה לְאִשָּׁם מ

מזפ.

יא א מ״י פ״ז מהלכות
 מעשר שני הלכה א ב:
יב ב מ״י פרק ג' מהלכות
 תמורה הלכה ה:
יג ג מ״י פ״ג מהלכות מעשה
 קרבנות הלכה ו:
יד ד מ״י שס פ״ה הלכה ג:

תורה אור השלם

1. במקום אשר ישחטו את
העֵלָה ישחטו את האֵשֶׁם וְאֵת
דָּמּוֹ יָזִיק עַל הַמִּזְבֵּחַ כְּסִבִּיב:
וְיָקֵר אֵת, ז, ב
2. וְשָׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בַּמִּקְדָּשׁ
אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחֲטָאֹת וְאֵת
הָעֵלָה בַּמִּקְדָּשׁ הַקָּדֵשׁ כִּי
בַּחֲטָאֹת הָאֵשֶׁם הוּא לִכְהֵן
קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא:
וְיָקֵר יֵד, יג

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת (המשך)